

Week 3 – 4 - 10 september

Zaterdag 4 september: Vandaag komt Rose Gakwandi naar Rubengera voor een ontmoeting. We rijden naar Cormoran Lodge, een hotel aan het Kivumeer waar het heerlijk vertoeven is. Wat is het fijn om elkaar weer na zo'n lange tijd te zien. We hebben elkaar heel wat te vertellen, natuurlijk ook over het werk, maar zeker ook over onze gezinnen. Eén verhaal in het bijzonder schokt me heel erg. Doordat in de lockdown de mensen veel thuis moesten blijven, zijn veel jonge meisjes zwanger gemaakt. Het zijn soms meisjes van 13, 14 jaar. De ouders van het meisje willen vaak niet meer voor haar en haar baby zorgen. Het kind kan ook niet ingeschreven worden bij de burgerlijke stand, omdat de vader het kind niet erkent, dus is er geen vader bekend. Rose wil nu met de mensen van de plaatselijke overheid gaan proberen deze meisjes op te sporen, vervolgens de baby's een identiteit geven. De volgende stap is om weer liefde te krijgen tussen de ouders, hun dochter en haar kindje. In Nederland zijn er door corona ook veel meer huiselijke ruzies, maar dit is weer een ander probleem. Het is fijn om met haar te spreken, lekker te lunchen met uitzicht op het Kivumeer en een beetje te relaxen.

Zondag 5 september: Ik ben uitgenodigd om de zondagsschool te bezoeken en ben erg verbaasd dat dit hier gegeven wordt. Vanuit de EPR is verteld dat zondagsschool niet toegestaan is. Net voor ik weg wil gaan, krijg ik problemen met mijn darmen. Toch ga ik weg en tref zo'n 50 kinderen met twee zusters uit de gemeenschap en nog een paar andere helpers. Ik ben zo blij om dit te zien en mee te doen. Aan het eind vragen ze of ik een gebed wil uitspreken.

We hebben nog een uur voor de 2^e kerkdienst, maar toch ga ik niet terug naar ons huisje vanwege mijn darmen. Ik zit de dienst uit maar voel me niet lekker en als we terug zijn, is het tijd voor de lunch die ik maar aan me voorbij laat gaan. Ik eet een banaantje en ga lekker naar bed. Ook later ga ik niet naar het avondgebed en de maaltijd. 's Nachts slaap ik 10 uur lang en daar knap ik echt van op.

Maandag 6 september: Vandaag staan er een paar bezoeken van ex-weeskinderen op ons programma. 's Morgens komt er eerst een jong meisje Olive die geestelijk niet goed is, maar die wel een dochtertje van drie jaar heeft. Daarna komen er nog verschillende mensen langs die allemaal vragen om ondersteuning van het één of ander. Zr. Dorien hoort alle verhalen aan maar moet alle steun afhouden, omdat niet iedereen geholpen kan worden. En ze is ook duidelijk dat als er nood is, de mensen naar de zusters moeten gaan en niet naar zr. Dorien als die er is.

Later komt Marie Thérèse, met haar dochter Gloria. Marie Thérèse is één van de ex-weeskinderen van het eerste uur. Zij is heel goed terecht gekomen. Het is ontzettend leuk als ze er is en vooral haar dochter is een vrolijk ding die van kleuren houdt en van stickers.

Dinsdag 7 september: Vanmorgen bezoeken we een paar boeren die de landbouwcursus hebben gevolgd. We weten nooit vooraf waar we naar toe gaan en ook dit keer komen we voor verrassingen te staan. We bezoeken namelijk boer Valens die zijn land aan het bevoeien is. Hij verbouwt kleine aubergines in het droge seizoen. Dat kan omdat hijzelf een motor heeft om water op het land te pompen en zijn terrein twee keer per week te bevoeien. Normaal worden er in deze tijd geen aubergines verbouwd dus kan hij zijn oogst voor veel geld verkopen. Omdat zijn land niet ver van de rivier aflight, moeten we een stuk de heuvel afdalen. Dat zien we niet zitten en er worden ergens een paar stoelen gehaald en dan kunnen we een interview afnemen. Hij heeft veel geleerd op de landbouwcursus, niet alleen om betere gewassen te verbouwen, maar ook om met zijn vrouw samen te werken, ze vormen echt een team. Verder leert hij ook anderen om betere landbouwmethodes te gebruiken.

De tweede boer die we bezoeken verbouwt nu aubergines en tomaten. In het regenseizoen verbouwt hij op hetzelfde stuk land bonen en maïs. Ook hij heeft veel geleerd op de cursus en zoals hij zelf lachend zegt is hij de chef, maar zijn vrouw de boekhouder. Zij zijn helemaal gelijkwaardig en dat vind ik zo mooi om te horen. Ze hebben zelfs als er veel werk is een paar mensen in dienst. Ook deze boer irrigeert zijn land op een ingewikkelde manier.

We willen toch ook een vrouw bezoeken die de cursus heeft gevolgd. Dit is ..., zij is 20 jaar geleden gescheiden, heeft 8 kinderen en 4 kleinkinderen. Haar leven is erg verbeterd en nu heeft ze haar eigen huis wat ze beetje bij beetje opknapt. Ze heeft elektriciteit laten aanleggen, heeft een koe, varkens en kippen, kortom het leven is goed en ze is God dankbaar voor alle zegeningen.

Tussen de middag eten we nog een keer pizza en na het rusten lopen we naar sr. Emerthe en sr. Ancille van Indatwa school. Zij vormen de leiding en we hebben veel vragen voor hen. Indatwa school is een privéschool, maar doordat er ook steun komt uit ons fonds, hebben we wel erbij bedongen dat een percentage van de kinderen uit arme gezinnen moet komen, zodat die ook een kans krijgen. Hiervoor moeten we dus in Nederland sponsors zoeken, zodat deze kinderen hun school af kunnen maken. Omdat het begint te onweren en regenen, bekijken we nog wat fotoboeken van de school.

Woensdag 8 september: Vandaag moeten we onze PCR test laten afnemen om vrijdagnacht te kunnen vliegen. Eerst kon dat ook vlakbij in Kibuye, maar dat is veranderd. De locatie het meest dichtbij is Gisenyi, bijna 2 uur rijden van Rubengera. Dit is geen straf want het is een mooie rit en in Gisenyi kunnen we gelijk ds. Eraste bezoeken, de vorige geestelijk verzorger van de zusters. We moeten in een zaaltje bij een school zijn en omdat we goed voorbereid zijn, kost het niet veel tijd. Ds. Eraste moet nog even werken en wij gaan in een hotel vlakbij het meer een kop koffie drinken. De lunch gebruiken we bij ds. Eraste en zijn vrouw Josephine, die een heerlijk maal voor ons heeft bereid. 's Middags maken we even een tour langs het Kivumeer en doen nog wat toeristische inkopen. Dan is het alweer tijd om terug te rijden, met onderweg nog een tussenstop voor honing en ananassen.

Het regent nu elke dag wel een poos met af en toe een flink onweer, want we zijn in de regentijd beland. Donderdag 9 september: 's Morgens krijg ik bericht dat mijn test negatief is, ook zr. Dorien ontvangt later op de morgen hetzelfde bericht. Toch wel fijn om te weten dat we terug mogen.

Het is de laatste volle dag dus moeten we voorbereidingen treffen voor het pakken van de koffers. We maken nog de laatste benodigde foto's en er komen nog wat jongeren langs om gedag te zeggen.

Dorien heeft meer dan 5 jaar de leiding gehad over het weesdorp en veel van deze jongeren heeft zij verzorgd en begeleid en die band merk je nog steeds.

's Avonds tijdens het avondgebed nemen we afscheid van de zusters en vertellen wat ons getroffen heeft van het bezoek. De maaltijd is extra feestelijk omdat ook sr. Berthe haar verjaardag viert. We krijgen konijn, visbrochette en lever, maar voor dat laatste heb ik bedankt. Ook waren er gebakken bananen zoals ze in Congo maken en die vind ik heel erg lekker!!

Vrijdag 10 september: Na de laatste dingen te hebben ingepakt, vertrekken we op tijd naar Kigali. Alle zusters die niet op vakantie zijn of die moeten werken staan ons uit te zwaaien. Ds. Vincent spreekt een gebed uit voor een veilige reis. We rijden eerst naar Gitarama waar we de lunch nuttigen.

Dan rijden we nog 1½ uur naar Kigali voor nog een paar boodschappen en een bezoek aan ds. Deo in Kyovu parish. Daar komen ook nog een paar ex-weesdorp mensen om zr. Dorien te groeten. Het is inmiddels vijf uur en we rijden naar Grace, de dochter van Francoise en ds. Eliphaz waar we de maaltijd gebruiken. Het is een zeer gastvrij gezin en we kunnen er blijven totdat we om half negen naar het vliegveld rijden. We vieren ook nog de verjaardag van Kees, de jongste zoon die in Nederland is geboren.

Op het vliegveld gaat alles gelukkig zeer voorspoedig en al gauw zitten we aan de koffie. Tot de volgende keer allemaal.

Liefs

Zr. Dorien en Janny